

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2012 r.

sprawy **T. K.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 kwietnia 2012 r./.../ ,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 19 października 2011 r.

Postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. z Kancelarii Adwokackiej kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić T. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego T. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że kasacja sporządzona przez obrońcę skazanego błędnie wskazuje zarzuty zarówno rażącego naruszenia prawa materialnego (art. 1 § 1 i 3 k.k. oraz art. 9 § 1 k.k.), jak i prawa procesowego (art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k.). Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyrażał pogląd, że obraza prawa materialnego może mieć miejsce wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nie zastosowano właściwego przepisu prawa materialnego, natomiast nie zachodzi taka obraza, kiedy wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów prawa procesowego (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 lipca 1974 r., V KR 212/74, OSNKW 1974, z. 12, poz. 233; z dnia 9 października 1980 r., Rw 342/80, OSNPG 1981, z. 8-9, poz. 103; z dnia 12 października 1983 r., V KKN 213/83, OSNPG 1984, z. 4, poz. 43; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., V KKN 21/01, LEX nr 53005). Stwierdzić również należy, że zarzuty podniesione przez obrońcę skazanego w kasacji, są skierowane przede wszystkim przeciwko rozstrzygnięciu Sądu I instancji, co potwierdza również treść uzasadnienia tego środka zaskarżenia, które sprowadza się do kwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd Najwyższy natomiast już wielokrotnie podkreślał, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który w żadnym razie nie służy trzecioinstancyjnej kontroli orzeczenia Sądu I instancji.

Jak słusznie wskazał w odpowiedzi na kasację prokurator, zawarte w kasacji zarzuty stanowią w istocie polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji i oceną prawną zachowań skazanego, omówioną, wbrew twierdzeniem skarżącego, w sposób szczegółowy przez tenże Sąd.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów przypomnieć należy, że przepis art. 410 k.p.k. nie ma zastosowania w postępowaniu apelacyjnym, chyba że w tej fazie procesu zapadnie wyrok zmieniający uprzednie orzeczenie, dlatego też nie mogło w niniejszej sprawie dojść w postępowaniu odwoławczym do naruszenia tego przepisu. Natomiast Sąd I instancji w sposób bardzo obszerny uzasadnił swoje przekonanie o tym, że skazany popełnił zarzucane mu przestępstwo, biorąc za podstawę swoich ustaleń całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Sąd ten w sposób wyczerpujący wykazał, że T. K. działał wspólnie i w

porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, z którymi wspólnie sprawował władztwo nad przedmiotami pochodzącymi z kradzieży, a więc nabył je w rozumieniu art. 291 § 1 k.k. oraz wskazał na okoliczności, które jego zdaniem świadczyły o istnieniu po stronie oskarżonego zamiaru bezpośredniego popełnienia przypisanego mu przestępstwa. Analiza natomiast uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego pozwala jednoznacznie stwierdzić, że Sąd ten rozważył w sposób prawidłowy, logiczny oraz zgodny z obowiązującą procedurą zarzuty wskazane w apelacji oskarżonego, w tym związane z ustaleniami faktycznymi, a więc również ze stroną podmiotową czynu i zamiarem z jakim on działał.

Za całkowicie chybione należy także uznać twierdzenia skarżącego o rażącej obrazie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. W tym miejscu należy jedynie przypomnieć obrońcy, że art. 5 § 2 k.p.k. nie dotyczy wątpliwości samej strony procesowej co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa, ale dotyczy wątpliwości, które powziął Sąd i nie jest w stanie ich rozstrzygnąć. Analiza uzasadnień orzeczeń obu Sądów rozpoznających sprawę nie wskazuje, aby miały one jakiegokolwiek wątpliwości, szczególnie co do okoliczności związanych z popełnieniem przez skazanego przypisanego mu przestępstwa.

Skoro autor kasacji nie podjął nawet próby wykazania, że orzeczenie Sądu odwoławczego nie spełnia wymogów z art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k., a analiza uzasadnienia wyroku tego Sądu wskazuje, że wszystkie zarzuty apelacji zostały przez ten Sąd rozpoznane, a kontrola odwoławcza była wszechstronna i rzetelna, uznać należy za niezasadne również zarzuty obrazy prawa materialnego art. 1 § 1 i 3 k.k. oraz art. 9 § 1 k.k., które skarżący formułuje za pośrednictwem zarzutu naruszenia przepisów postępowania karnego, tj. art. 438 pkt 1 k.p.k.

Kasacja obrońcy skazanego stanowi jedynie nieudolną i niedopuszczalną na tym etapie postępowania polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego, co czyni wniosek prokuratora o uznanie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jak najbardziej trafny.

Sąd Najwyższy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. kwotę 442,80- zł, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na mocy art. 29 prawa o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 3 pkt.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie...(Dz.U.2002, nr 163, poz. 1348) oraz na mocy art.

624 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.